

Dinsdag 8 juni 1915.

De oplossing van het gebeurde, doet zich niet lang wachten. Om zeven uur is ze reeds tot hier gekend: het is de gisteren gehoorde zeppelin, die op den terugkeer van zijn verwoestingsreis door engelsche vliegers is neergeschoten. De overblijfsels er van liggen op St Amandsberg — een voorstad van Gent — deels op het kerkhof.

Er zijn, zegt men, dertig dooden: het tuig was al zijn bommen kwijt, anders hadden vreeselijke ontploffingen erge schade kunnen aanrichten.

Veel menschen gaan kijken, maar ze zullen wel op een afstand moeten blijven staan.

Om drie uur reden reeds drie zware wagens met gekromd en gesplinterd ijzer van het tooneel der weerwraak weg. Nogmaals den geest van orde, beleid en geheimhouding der Duitschers bevestigend.

Nog Dinsdag 8 juni.

Is het waar, wat verteld wordt, dat dienzelfden nacht drie zeppelins neergeveld zijn?

Een te Evere, onwijd Brussel en een tusschen de dorpen Afsnee en de Pinte, niet verre van hier.

"Vooruit" geeft heden van dezen hier een relaas in de volgende bewoordingen: "De bewoners van Gent werden uit den slaap opgeschrikt door verscheidene achtereenvolgende ontploffingen. Een bloedroode klaarte zette heel het uitspansel in gloed."

'Een zeppelin, drijvend boven de stad, was in brand gekomen.'" Nu ga ik voort in verkorting: bommen stortten er uit. Het gevaarte werd nijdig beschoten. Het viel tusschen de kerk en het vrouwen-nonnen-klooster. Al de luchtvaarders waren dood of bezweken aan hun wonden, ondanks de zorgen van drie plaatselijke dokters. Een enkele ontkwam.

Een bom doodde in 't Groot Begijnhof een negenjarig meisje in het bed en kwetste erg aan 't been een begijn. In 't klooster der Visitatie, hier boven vermeld, ontstond brand. Eene non, die niet uit de vlammen kon gered worden, betaalde 't met haar leven. Gentsche brandweermannen hadden den vuurgloed bemerkt, soldaten en gendarmen snelden hulpvaardig toe. Verscheidene huizen waren beschadigd. Dwars door een dak en de zoldering tot in de keuken van een huis kwam een vlieger terecht.

Onmiddellijk werden de lijken en wrakken opgeruimd en weggevoerd.

Gisteren namiddag daverde en bonkte het kanonorkaan meer dan ooit. Het kwam uit zuidelijke richting — en naar het scheen van op korten afstand.

Voortdurend verzengende droogte. Het gras staat verdroogd; bloemen en planten hangen slap. Het is ontzettend heet en windloos.

Omtrent half zeven: een vlieger. Hij werd hevig aangerand.

Het leverde een aangrijpend schouwspel op: bij elke losbranding flikkerden als diamantsteen om het vliegtuig rond, sommige van die moorddadige kleinoodiën waren zoo dicht er tegen, dat een onwillekeurige griezeling door de schouders liep en luide angstkreten bij 't publiek ontstonden...

Maar de nagezette — een bondgenoot natuurlijk — ontsnapte toch. Zijn toestel, schier tot het onzichtbare gekrompen, verzwond allengskens zuid-westwaarts...

Het was nogmaals merkwaardig om na te speuren, hoe na elke ontploffing in staalsterke hittelucht — overal zilveren nevelballonnetjes bleven hangen aan een tooverachtige

feestviering bij klaren dage gelijk...

Wat duurde het lang, voordat ze een voor een in het hemelblauw opgelost waren.

Virginie **LOVELING** (« *In oorlogsnood* »)